

1.

Importanța zdrobirii

Oricine slujește lui Dumnezeu va descoperi, mai devreme sau mai târziu, că marele obstacol în calea lucrării lui nu sunt alți oameni, ci el însuși. Va descoperi că omul lui din afară și omul lui dinlăuntru nu sunt în armonie, ci tind în direcții opuse. El va cunoaște de asemenea incapacitatea omului lui din afară de a se supune controlului duhului, el devenind astfel incapabil să asculte de cele mai înalte porunci ale lui Dumnezeu. El va sesiza repede că cea mai mare problemă rezidă în omul lui din afară, căci acesta îl împiedică să-și folosească duhul.

Mulți din slujitorii lui Dumnezeu nu pot să facă nici măcar cele mai elementare lucrări. În mod obișnuit, prin exercițiul duhului, ei ar trebui să fie în stare să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu, să discearnă starea spirituală a altora, să transmită mesajele lui Dumnezeu sub ungera Lui și să primească revelațiile lui Dumnezeu. Totuși, datorită distragerii atenției din partea omului din afară, duhul lor nu pare să funcționeze corect. Aceasta se datorează, în principal, faptului că omul lor din afară nu a fost supus niciodată unui tratament riguros. Din acest motiv, învierea, râvna, stăruința și lucrarea nu sunt altceva decât o pierdere de timp. După cum vom vedea, există numai o singură metodă prin care omul poate să devină util înaintea lui Dumnezeu: prin zdrobire.

Omul dinlăuntru și omul din afară

Observați cum împarte Biblia omul în două părți: „Fiindcă, după omul dinlăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu“ (Romani 7:22). Omul nostru dinlăuntru găsește plăcere în Legea lui Dumnezeu. „... să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru“ (Efeseni 3:16). Iar Pavel ne spune de asemenea: „Ci, chiar dacă omul nostru din afară se trece, totuși omul nostru dinlăuntru se întărește din zi în zi“ (2 Corinteni 4:16).

Când Dumnezeu vine să locuiască în noi prin Duhul, viața și puterea Lui, El intră în duhul nostru pe care îl numim omul dinlăuntru. În afara acestui om dinlăuntru se află sufletul, în cadrul căruia funcționează mintea, sentimentele și voința noastră. Omul exterior este trupul nostru fizic. Deci, vom vorbi despre omul dinlăuntru ca fiind duhul, omul din afară ca fiind sufletul și omul exterior ca fiind trupul. Nu trebuie să uităm niciodată că omul nostru dinlăuntru este duhul omului în care locuiește Dumnezeu și în care Duhul Lui se contopește cu duhul nostru. La fel cum purtăm o haină, tot așa omul nostru dinlăuntru „poartă“ un om din afară: duhul „poartă“ sufletul și într-un mod similar, duhul și sufletul „poartă“ trupul. Este foarte evident că oamenii sunt, în general, mai conștienți de omul din afară și de omul exterior și abia dacă își recunosc sau își înțeleg duhul.

Trebuie să știm că omul care poate să lucreze pentru Dumnezeu este acela al cărui om dinlăuntru poate fi eliberat. Problema fundamentală a unui slujitor al lui Dumnezeu constă în eșecul omului dinlăuntru de a răzbate prin omul din afară. Prin urmare, trebuie să recunoaștem înaintea lui Dumnezeu că prima greutate de care ne lovim în lucrarea noastră nu se află în alții, ci în noi înșine. Duhul nostru pare să fie înfășurat în ceva prin care nu poate să răzbată ușor. Dacă nu am învățat niciodată cum să ne eliberăm omul dinlăuntru, făcându-l să răzbată prin omul din afară, atunci nu putem să slujim. Nimic nu poate să ne împiedice mai mult decât omul din afară. Dacă lucrările noastre sunt roditoare sau nu, aceasta depinde de faptul dacă omul nostru din afară a fost zdrobit de Domnul, astfel încât omul dinlăuntru să poată să treacă prin această zdrobire și să

se manifeste. Aceasta este problema fundamentală. Domnul vrea să ne zdrobească omul din afară pentru ca omul dinlăuntru să poată ieși la iveală. Când omul dinlăuntru este eliberat, atât necredincioșii cât și creștinii vor fi binecuvântați.

Natura are modul ei de a zdrobi

Domnul Isus Cristos ne spune în Ioan 12: „Dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă“. Viața este în bobul de grâu, dar în afară există o coajă, o coajă foarte tare. Atâta timp cât coaja nu se deschide, grăul nu poate să răsară și să crească. „Dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare ...“ Ce este această moarte? Este despicarea cojii prin acțiunea combinată a căldurii și a umidității din pământ. Odată ce coaja este despicată, grăul începe să crească. Deci, problema aici nu este dacă există viață înăuntru, ci dacă acea coajă exterioară este despicată.

Biblia ne spune în continuare: „Cine își iubește viața (în greacă, sufletul), o va pierde și cine își urăște viața (în greacă, sufletul) în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică“ (versetul 25). Domnul ne arată aici că această coajă exterioară este propria noastră viață (viața sufletului nostru), în timp ce viața dinlăuntru ei este viața veșnică pe care ne-a dat-o El. Pentru a permite vieții lăuntrice să iasă la iveală, trebuie ca viața din afară să fie pierdută. Dacă exteriorul nu este zdrobit, interiorul nu va putea niciodată să iasă la iveală.

Este necesar (în această carte) să adresăm aceste cuvinte acelui grup de oameni care au viața Domnului Isus. În rândul celor care au viața Domnului există două categorii distincte: una îi include pe cei în care viața este limitată, restrânsă, ținută captivă și incapabilă să iasă la iveală; cealaltă îi include pe cei în care Domnul a croit un drum și astfel viața se poate revărsa din ei.

Întrebarea nu este deci cum să obținem viața, ci mai degrabă cum să-i permitem acestei vieți să se manifeste. Când spunem că avem nevoie de Domnul ca să ne zdrobească, aceasta nu este numai o formulă retorică, nici nu este numai o învățătură. A fi zdrobiți de

Domnul este o problemă vitală. Problema este nu că viața Domnului nu ar putea să umple pământul, ci că noi o ținem închisă în noi. Problema nu este că Domnul nu poate să binecuvânteze Adunarea, ci că viața Domnului este atât de închisă în noi, încât nu se revarsă mai departe. Dacă omul din afară nu este zdrobit, nu vom putea fi niciodată o binecuvântare pentru Adunarea Lui și nu ne putem aștepta ca Dumnezeu să binecuvânteze Cuvântul Lui prin noi!

Vasul de alabastru trebuie spart

Biblia ne vorbește despre mirul curat. Dumnezeu a folosit deliberat termenul de „curat“ ca să arate că este cu adevărat spirital. Dar dacă vasul de alabastru nu este spart, mirul curat nu se va revărsa. Destul de ciudat, dar mulți mai prețuiesc încă vasul de alabastru, crezând că valoarea lui este mai mare decât cea a mirului din el. Mulți cred că omul lor din afară este mai prețios decât omul lor dinlăuntru. Aceasta este o mare problemă în adunări. Unii își prețuiesc inteligența lor, crezând că sunt cineva; alții își prețuiesc propriile lor sentimente, considerându-se pe ei înșiși drept persoane importante; alții au o părere foarte bună despre ei înșiși, simțind că sunt mai buni decât alții, că elocvența lor o depășește pe a altora, promptitudinea lor în acțiune și judecata lor corectă sunt superioare, și așa mai departe. Dar noi nu suntem colecționari de antichități; nu suntem admiratorii unor vase; noi dorim să mirosim numai parfumul mirului. Fără ca vasul exterior să fie spart, ce este înlăuntru nu poate să iasă la iveală. Astfel, din noi personal, nu se revarsă nimic și nici adunarea nu este vie. Atunci, de ce să considerăm că suntem atât de prețioși, dacă vasul nostru ține închis parfumul, în loc să-l răspândească în afară?

Duhul Sfânt nu încetează să lucreze. Vin peste noi evenimente după evenimente, un lucru după altul. Fiecare lucrare de disciplinare a Duhului Sfânt are un singur scop: să ne zdrobească omul din afară, astfel încât omul nostru dinlăuntru să poată să răzbată prin el. Totuși, aici există problema noastră: ne necăjim pentru fleacuri, murmurăm pentru orice pierdere mică. Domnul pregătește un mod în care să ne

folosească, dar abia ne atinge mâna Lui, că ne și simțim nefericiți, până acolo încât suntem gata să ne certăm cu Dumnezeu și să avem o atitudine negativă. De când am fost mântuiți, Domnul s-a atins de noi în multe moduri, mereu cu scopul de a zdrobi omul nostru din afară. Indiferent dacă suntem sau nu conștienți de acest lucru, scopul lui Dumnezeu este să „spargă“ acest om din afară.

Deci, comoara se află în vasul de lut, dar dacă vasul de lut nu este spart, cine poate să vadă comoara dinăuntru? Care este obiectivul final al lucrării lui Dumnezeu în viețile noastre? Este să spargă aceste vase de lut, să ne spargă vasul de alabastru, să ne despice coaja. Domnul dorește să găsească o cale să binecuvânteze lumea prin cei care sunt ai Lui. Zdrobirea este calea binecuvântării, calea parfumului, calea rodniciei, dar este, de asemenea, o cale stropită cu sânge. Da, curge sânge din multe răni. Când ne dăruim Domnului ca să-L slujim, nu ne putem permite să fim îngăduitori față de noi înșine, să ne cruțăm. Trebuie să-i permitem Domnului să zdrobească complet omul nostru din afară, astfel încât El să găsească o cale să Se manifeste.

Fiecare din noi trebuie să afle personal care este scopul lui Dumnezeu pentru viața lui. Este o realitate foarte tristă că mulți nu știu care este planul sau intenția Domnului pentru viețile lor. Câtă nevoie au ca El să le deschidă ochii să vadă că tot ce întâlnesc în viețile lor are o semnificație. Domnul nu a irosit nici măcar un lucru. A înțelege scopul Domnului înseamnă a vedea foarte clar că El are un singur obiectiv: zdrobirea omului din afară.

Cu toate acestea, mulți se tulbură mai înainte chiar ca Domnul să ridice mâna. O, trebuie să ne dăm seama că toate experiențele, necazurile și încercările pe care ni le trimite Domnul sunt spre binele nostru. Nu ne putem aștepta ca Domnul să ne dea lucruri mai bune, pentru că acestea sunt cele mai bune. Dacă cineva s-ar ruga Domnului, spunându-I: „O, Doamne, lasă-mă pe mine să aleg ce este mai bine“, cred că Domnul i-ar spune: „Ce ți-am dat Eu este cel mai bun lucru; încercările prin care treci zilnic sunt spre binele tău“. Deci, motivul din spatele tuturor experiențelor prin care ne trece Dumnezeu este să ne zdrobească omul din afară. Odată ce are loc acest lucru și duhul poate să iasă la iveală, începem să ne exersăm duhul.

Momentul ales pentru zdrobirea noastră

Domnul folosește două moduri diferite pentru a ne zdrobi omul din afară: treptat sau dintr-o dată. Pe unii, Domnul îi zdrobește dintr-o dată, după care urmează o zdrobire treptată. Pentru alții, Domnul aranjează să treacă încontinuu prin încercări zilnice, până când într-o zi aduce peste ei o zdrobire mare. Dacă nu este mai întâi o zdrobire dintr-o dată și apoi treptată, atunci este cea treptată, urmată de cea dintr-o dată. S-ar părea că Domnul ne prelucrează mai mulți ani înainte să-și poată realiza lucrarea de zdrobire.

Perioada de zdrobire este în mâna Lui. El nu poate să scurteze timpul, cu toate că noi putem cu siguranță să-l prelungim. În unele vieți, Domnul poate să-și realizeze lucrarea după câțiva ani; în altele, este evident că după zece sau doisprezece ani lucrarea este tot neterminată. Acest lucru este foarte grav! Nimic nu este mai dureros decât să risipești timpul lui Dumnezeu. Cât de des este împiedicată adunarea să lucreze! Putem să predicăm folosindu-ne mințile, putem să-i stimulăm pe alții folosin-du-ne sentimentele; și totuși, dacă nu știm cum să ne folosim duhul, Duhul lui Dumnezeu nu poate să ajungă la oameni prin noi. Dacă prelungim timpul în mod inutil, pierderea este mare.

Prin urmare, dacă până acum nu ne-am consacrat Domnului în întregime și conștient, să o facem acum, spunând: „Doamne, pentru viitorul Adunării, pentru viitorul Evangheliei, pentru lucrarea Ta și, de asemenea, pentru viața mea, mă predau fără condiții, fără rezerve în mâinile Tale. Doamne, mă bucur să mă predau Ție și sunt gata să Te las să-Ți faci pe deplin lucrarea prin mine“.

Semnificația crucii

Auzim adesea despre cruce. Poate că suntem prea obișnuiți cu acest termen. Dar, la urma urmei, ce este crucea? Când vom înțelege cu adevărat semnificația crucii, vom vedea că ea înseamnă zdrobirea omului din afară. Crucea distruge omul din afară; ea despică acea coajă umană. Crucea trebuie să zdrobească tot ce aparține omului

nostru din afară — părerile noastre, căile noastre, înțelepciunea noastră, dragostea noastră de sine, totul. Calea este clară; de fapt, este limpede ca și cristalul.

De îndată ce omul nostru din afară este distrus, duhul nostru poate să iasă ușor la iveală. Să luăm ca exemplu un frate. Toți care îl cunosc admit că are o minte ageră, o voință puternică și sentimente profunde. Dar, în loc să fie impresionați de aceste caracteristici naturale ale sufletului lui, ei își dau seama că s-au întâlnit cu duhul lui. Ori de câte ori oamenii au părtașie cu el, ei întâlnesc un duh, un duh curat. De ce? Pentru că tot ce a aparținut sufletului lui a fost distrus.

Să luăm un alt exemplu: o soră. Cei care o cunosc, admit că este foarte iute — iute în gândire, iute în vorbire, iute să mărturisească, iute să scrie scrisori și iute să rupă ce a scris. Totuși, cei care o întâlnesc, nu întâlnesc iuțimea ei, ci mai degrabă duhul ei. Ea este un om care a fost distrus complet și a devenit transparent. Această distrugere a omului din afară este o problemă esențială. Noi nu trebuie să ne mai agățăm de trăsăturile noastre slabe, sufletești, emanând încă același parfum chiar și după cinci sau zece ani de când Domnul lucrează în viața noastră. Nu, trebuie să-I permitem Domnului să croiască o cale în viața noastră.

Două obstacole în calea zdrobirii

De ce unii oameni rămâni neschimbați chiar și după mulți ani de când Dumnezeu lucrează în viețile lor? Unii oameni au o voință puternică; unii au sentimente puternice; alții au o minte ascuțită. De vreme ce Domnul este în stare să zdrobească toate acestea, de ce unii rămân neschimbați chiar și după mulți ani? Credem că există două motive principale.

În primul rând, mulți din cei care trăiesc în întuneric nu văd mâna lui Dumnezeu. În timp ce Dumnezeu lucrează, în timp ce Dumnezeu distruge, ei nu recunosc că acestea vin de la El. Ei nu au lumină și văd numai oameni care li se opun. Ei cred că mediul în care trăiesc este pur și simplu prea dificil, că împrejurările sunt vinovate. Astfel, ei rămân în întuneric și în disperare.

Fie ca Dumnezeu să ne dea o revelație să vedem ce vine din mâna Lui ca să putem îngenunchia înaintea Lui și să-I spunem: „Ești Tu; pentru că ești Tu, accept“. Cel puțin, trebuie să recunoaștem a cui mână este cea care lucrează în noi. Nu este mâna unui om, nici a familiei noastre, nici a fraților și a surorilor din adunare, ci a lui Dumnezeu. Trebuie să învățăm cum să îngenunchiem și să sărutăm mâna, să iubim mâna care lucrează în noi. Trebuie să avem această lumină ca să vedem, să acceptăm și să primim tot ce face Domnul; Domnul nu poate să greșească.

În al doilea rând, o altă mare piedică în lucrarea de zdrobire a omului din afară este dragostea de sine. Trebuie să-i cerem lui Dumnezeu să ia de la noi dragostea de sine. Pe măsură ce El lucrează în noi, ca răspuns la rugăciunea noastră, noi trebuie să ne închinăm Lui și să-I spunem: „O, Doamne, dacă aceasta este mâna Ta, lasă-mă să o accept din inimă“. Să nu uităm că una din cauzele pentru toate greșelile, toată tulburarea, toată nemulțumirea este că, în secret, ne iubim pe noi înșine. Astfel, plănuim o cale prin care să ne putem elibera. De multe ori problemele apar datorită faptului că încercăm să găsim o cale de scăpare — o scăpare de lucrarea crucii.

Cel care urcă pe cruce și refuză să bea oțetul amestecat cu fiere este omul care îl cunoaște pe Domnul. Mulți urcă pe cruce fără tragere de inimă, gândindu-se încă să bea oțetul amestecat cu fiere pentru a-și ușura suferințele. Toți cei care spun: „Paharul pe care mi l-a dat Tatăl, oare să nu-l beau?“ nu vor bea paharul cu oțet amestecat cu fiere. Ei pot să bea numai dintr-un pahar, nu din două. Astfel de oameni nu se mai iubesc deloc pe sine. Dragostea de sine este o problemă esențială. Fie ca Domnul să ne vorbească azi ca să putem să ne rugăm: „O, Dumnezeul meu, am văzut că toate lucrurile vin de la Tine. Toate prin câte am trecut în acești cinci, zece sau douăzeci de ani sunt de la Tine. Tu ai lucrat așa ca să-ți realizezi scopul care nu este altul decât ca viața Ta să se manifeste prin mine. Dar eu am fost un nebun. Nu am văzut. Am făcut multe lucruri ca să mă eliberez, întârziind astfel momentul ales de Tine. Astăzi văd mâna Ta. Sunt gata să mă predau Ție. Încă o dată mă încredințez în mâna Ta“.

Așteaptă-te să vezi răni

Nu există om mai frumos ca omul zdrobit! În omul care a fost zdrobit de Dumnezeu, frumusețea ia locul încăpățânării și a dragostei de sine. În Vechiul Testament vedem că Iacov s-a luptat cu fratele lui chiar din pântecul mamei lui. El a fost înșelător, viclean, abil. Totuși, viața lui a fost plină de neazuri și durere. Tânăr fiind, a fugit de acasă. Timp de douăzeci de ani a fost înșelat de Laban. Soția pe care a iubit-o, Rahela, a murit prematur. Fiul pe care l-a iubit cel mai mult, Iosif, a fost vândut. Mai târziu, Beniamin a fost reținut în Egipt. El a fost prelucrat încontinuu de Dumnezeu, confruntându-se cu neazuri după neazuri. A fost lovit de Dumnezeu o dată, de două ori; într-adevăr, se poate spune că întreaga lui istorie a fost istoria unui om lovit de Dumnezeu. În cele din urmă, după multă prelucrare, omul Iacov a fost schimbat. În ultimii ani ai vieții lui a fost un om foarte transparent. Cât de demn a fost răspunsul pe care i l-a dat lui Faraon! Cât de minunat a fost sfârșitul lui când s-a închinat înaintea lui Dumnezeu sprijinindu-se pe toiagul lui! Cât de clare au fost binecuvântările cu care și-a binecuvântat urmașii! După ce citim ultima pagină a istoriei lui, simțim nevoia să ne plecăm capetele și să ne închinăm înaintea lui Dumnezeu. Avem aici un om care s-a maturizat, care îl cunoaște pe Dumnezeu. Acei ani mulți în care Dumnezeu a lucrat în viața lui au avut ca rezultat faptul că omul din afară al lui Iacov a fost zdrobit. La vârsta lui înaintată, îl găsim pe Iacov schimbat într-un mod minunat.

Fiecare avem în noi mult din natura lui Iacov. Singura și unica noastră speranță este ca Domnul să croiască un drum, zdrobind omul din afară, astfel încât omul dinlăuntru să poată ieși la iveală și să fie văzut. Acest lucru costă și este drumul celor care-L slujesc pe Domnul. Numai așa putem să slujim; numai așa putem să-i conducem pe oameni la Domnul. Toate celelalte lucruri au valoare limitată. Doctrina nu este de prea mare folos, nici teologia. Care este folosul unei simple cunoașteri intelectuale a Bibliei, dacă omul din afară nu este zdrobit? Numai omul prin care se manifestă Dumnezeu este util.

După ce omul nostru din afară a fost lovit, prelucrat și trecut prin diferite încercări, suntem plini de răni, permițându-i astfel duhului să iasă la suprafață. Ne este teamă să ne întâlnim cu unii frați și cu unele surori ale căror ființe au rămas intacte, pentru că nu au fost niciodată prelucrate și schimbate. Fie ca Domnul să aibă milă de noi, arătându-ne clar această cale și revelându-ne că ea este singura cale. Fie ca El să ne arate că în aceasta se vede scopul întregii lucrări a lui Dumnezeu în viața noastră în acești ani — zece sau douăzeci. Nimeni să nu disprețuiască lucrarea lui Dumnezeu! Fie ca El să ne descopere cu adevărat ce înseamnă zdrobirea omului din afară. Dacă omul din afară rămâne întreg, totul nu va fi decât cunoștință la nivelul minții, fără absolut nici un folos. Să ne așteptăm deci ca Domnul să ne schimbe în întregime.